

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 09.01.1974, sp. zn. 9 Co 3/74, ECLI:CZ:MSPH:1974:9.CO.3.1974.1

Číslo: 18/1975

Právní věta: V řízení o výživném dítěte od rodiče za dobu nezletilosti dítěte je druhý z rodičů účastníkem řízení i poté, když už dítě dosáhlo zletilosti.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 09.01.1974

Spisová značka: 9 Co 3/74

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem, Účastníci řízení, Výživné

Předpisy: 94/1963 Sb. § 82 99/1963 Sb. § 94
§ 176

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Matka nezletilé H. Š. podala před její zletilostí návrh, aby výživné stanovené na ni rozsudkem o rozvodu manželství rodičů této nezletilé bylo za dobu od 1. 9. 1969 do 31. 12. 1971 zvýšeno z 570,- Kčs na 700,- Kčs.

S ohledem na skutečnost, že H. Š. v průběhu řízení dosáhla dne

14. 3. 1973 zletilosti, jednal obvodní soud pro Prahu 6 v řízení již jen s ní a s jejím otcem, vyházeje z právního názoru, že její matka přestala být účastnicí řízení. Rozsudkem z 27. 9. 1973 pak soud prvního stupně rozhodl o uplatněném návrhu, s jehož obsahem se H. Š. ztotožnila, tak, že za dobu od 1. 9. 1969 do 31.12. 1970 návrh na zvýšení výživného zamítl, protože nedošlo ke změně poměrů, zatím co za dobu od 1. 1. 1971 do 30. 11. 1971 výživné zvýšil z částky 570,- Kčs na 620,- Kčs měsíčně.

Odvolání proti tomuto rozsudku podala matka již zletilé H. Š.

Městský soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Především bylo třeba řešit otázku, zda matka je účastnicí tohoto řízení a zda tedy může proti rozsudku soudu prvního stupně podat odvolání (§ 203 o. s. ř.).

Matka sice přestala být zákonnou zástupkyní dítěte tím, že dítě dosáhlo zletilosti, avšak v řízení šlo o výživné za dobu, kdy dcera byla ještě nezletilá.

Ve věcech péče soudu o nezletilé děti podle ustanovení § 176 a násl. o. s. ř., v němž účastenství je určováno ustanovením § 94 odst. 1 o. s. ř., je matka dítěte samozřejmě účastnicí řízení o výživném dítěte. Proto také mohla v době nezletilosti dítěte podat návrh na zvýšení výživného.

Dosažení zletilosti dítěte má ten důsledek, že v řízení podle ustanovení § 176 o. s. ř. se může jednat již jen o nárocích po dobu nezletilosti dítěte, že v řízení vystupuje zletilé dítě samo (odpadá samozřejmě jeho zastoupení kolizním opatrovníkem) a že i plnění dávek výživného, jež byly splatné za nezletilosti, třeba stanovit přímo vůči dítěti.

Dosažení zletilosti dítěte v průběhu řízení o výživném nemá však ten důsledek, že by matka dítěte přestala být účastnicí řízení, pokud jde o projednání výživného dítěte za dobu do jeho zletilosti, a má proto také právo proti rozhodnutím o těchto dávkách výživného se odvolat.

Odvolání matky proti rozsudku soudu prvního stupně bylo proto třeba věcně projednat, a to i když je uplatnila jen po vyhlášení rozsudku (a doručení rozsudku dceři H. Š.), aniž jí samotné byl rozsudek doručen.

Matkou podané odvolání proti výroku rozsudku soudu prvního stupně a zamítnutí návrhu na zvýšení výživného za dobu od 1. 9. 1969 do 31. 12. 1970 neshledal však soud druhého stupně důvodným.

Jak správně uvedl soud prvního stupně, otcovy příjmy v rozhodné době činily 2930,- Kčs v r. 1969, 3140,- Kčs v r. 1970 a 3527,- Kčs v r. 1971. Na děti tehdy platil 650,- Kčs na syna P. a 570,- Kčs na dceru H., tedy celkem 1220,- Kčs. Do léta 1970 platil na výživu rozvedené manželky, matky obou těchto dětí, 400,- Kčs. V létě 1970 matka přestala být plně invalidní a měla možnosti nevelkého výdělku (500,- Kčs). Otec dětí byl sice ženat, jeho manželka však byla od 2. 12. 1969 do 19. 12. 1970 nemocná a pobírala invalidní důchod 1085,- Kčs; teprve v roce 1971, kdy jí byl přiznán jen částečný invalidní důchod 581,- Kčs. pracovala na zkrácený pracovní úvazek; pak znovu vážně onemocněla. Potřeby dětí byly dále z části uspokojovány přídavky na děti, které v té době činily 330,- Kčs na obě děti.

Jak soud prvního stupně rovněž správně uvedl, od právní moci úpravy podle § 26 zák. o rod. nedošlo k nějakým podstatným změnám, zejména ne ke zvýšení potřeb H. Š. Není důvodů ke zvýšení výživného, když se poměry podstatně nezmění. Naopak onemocnění otcovy manželky zcela určitě zhoršilo jeho situaci v r. 1968 a 1969. Právem proto soud prvního stupně návrh na zvýšení výživného za dobu od 1. 9. 1969 do 31. 12. 1970 zamítl. Protože pak otcovy příjmy výrazněji stouply až v r. 1971, provedl soud prvního stupně zvýšení až za dobu od 1. 1. 1971 do 30. 11. 1971, i když matka dětí v té době začala mít přece jen určitý výdělek.

Byl proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrzen.